

ΟΜΙΛΙΑ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ:

**«Τῶν Τρικάλων τὸν γόνον, Κεφαλλήνων τὸ κλέϊσμα,
Ὅμαλῶν Μονῆς τὸν προστάτην, Σὲ εὐφημοῦμεν Γεράσιμε» (Ἀπολυτίκιον)**

Σήμερα ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἐνθουσιάζεται καὶ ἐορτάζει τὴν Ἀνακομιδὴ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Γερασίμου Κεφαλληνίας, ἡ ὁποία ἔγινε τὸ ἔτος 1580. Λαμπροὶ καὶ ἐπιφανεῖς ἦσαν οἱ Νοταράδες τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Βυζαντίου. Μετὰ τὴν Ἀλωση, ἓνας κλάδος τῆς μεγάλης αὐτῆς οἰκογένειας κατέφυγε στὴν ὄρεινὴ Κορινθία, ὅπου ἀνέδειξε μεγάλες μορφές τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Παιδείας. Εἶναι ὁ Δοσίθεος Νοταρᾶς (1641-1707), μεγάλος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ ὁ λόγιος διάδοχός του Χρῦσανθος Νοταρᾶς (1655-1731). Μέγας σέ ἀγιότητα καὶ ὁ Μακάριος ὁ Νοταρᾶς (1731-1805), πού κόσμησε τὴν Ὁρθοδοξία. Ἐκλεκτός βλαστός τῆς οἰκογένειας αὐτῆς ὁ Ὁσιος Γεράσιμος. Γεννήθηκε στὰ Τρίκαλα Κορινθίας τὸ 1506, ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς Δημήτριο καὶ Καλή, οἱ ὅποιοι τὸν ἀνέθρεψαν «ἐν παιδεῖα καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. 6, 4). Μετὰ τὶς ἐγκύκλιες σπουδές, βρέθηκε στὴ Ζάκυνθο, σημαντικὸ κέντρο τῆς παιδείας ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, γιατί στήν τουρκοκρατούμενη ἡπειρωτικὴ Ἑλλάδα ἐπικρατοῦσε σκοτάδι.

Ὁ νεαρὸς Νοταρᾶς εἶναι ἀνήσυχος· ἀναζητᾷ μεγάλα καὶ ὑψηλά. Τὰ ἱερὰ ἀκούσματα πού ἔχει, ἐπιθυμεῖ νὰ τὰ κάνει ἐμπειρίες. Ἡ Βασιλεύουσα εἶναι ὁ πρῶτος σταθμός· εἶναι τὸ κέντρο τῆς Ὁρθοδοξίας ὅπου λαμβάνει τὴν Πατριαρχικὴ Εὐλογία. Στὴ συνέχεια μονάζει στὸν Ἄθω, ἀφήνοντας τὸν κόσμον καὶ τὸ βαπτιστικὸ του ὄνομα «Γεώργιος», λαμβάνοντας τὸ «Γεράσιμος». Στὸ «Περιβόλι τῆς Παναγίας» ἀνακανίζεται ἐσωτερικά, μέ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πρεσβεία τῆς Θεοτόκου. Ἐπιτυγχάνει πνευματικὲς ἀναβάσεις καὶ μυεῖται στὴν ἀληθινὴ Θεολογία, ἡ ὁποία συνίσταται στὴν «ἐμπειρικὴ ὁδὸ τῆς ἐνώσεως μέ τὸν Θεό» (Εὐάγγελος Ποντικός). Ἀνεβαίνει εὐλαβικά τὶς θεολογικὲς βαθμίδες καὶ ἐγκολπώνεται τὸ λόγο τοῦ ἁγίου Νείλου τοῦ Ἀσκητῆ: «Εἰ θεολόγος εἶ, προσεύξῃ ἀληθῶς· καὶ εἰ ἀληθῶς προσεύξῃ, θεολόγος εἶ». Ἐπόμενο στάδιο, μετὰ τὴν Κάθαρση, εἶναι ἡ ἔλλαμψη καὶ ὁ Ὁσιος ἐπαναλαμβάνει τὴν προσευχὴ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ «Κύριε, φώτισόν μου τὸ σκότος».

Κατακτώντας προσευχητικὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἔλλαμψη, μετακινήθηκε στὰ Πανάγια Προσκυνήματα, ἀκολουθώντας τὰ βήματα τοῦ Κυρίου. Ὁ Πατριάρχης Γερμανός, ἐκτιμώντας τὸ σπάνιο ἥθος καὶ τὴν παιδεία του, τοῦ ἐμπιστεύεται τὴ διακονία τοῦ Παναγίου Τάφου. Ὁ ἴδιος τὸν χειροτονεῖ Διάκονο καὶ Πρεσβύτερο. Ὡστόσο, ὁ Ὁσιος δὲν ἐπαναπαύεται καὶ μᾶλλον ἀνησυχεῖ ἀπὸ τὶς πολλὲς θετικές γνώμες. Μετακινεῖται πρὸς τὴ Δαμασκό, τὴν Ἀντιόχεια, τὸ Θεοβάδιστο Σινά, τὴν ἔρημο τῆς Θηβαΐδας, φτάνει στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ παραμένει στὴν Κρήτη ἐπὶ διετίᾳ, οἰκοδομώντας τοὺς πιστοὺς, σέ μιὰ περίοδο ἑναρξῆς τῶν ἐξισλαμισμῶν. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπιστρέφει στὴ Ζάκυνθο, γεμᾶτος ἀπὸ ἱερὲς ἐμπειρίες, μέ τὴ διάθεση νὰ ἀφοσιωθεῖ ὁλοκληρωτικὰ στὸν Θεό. Ἡ παράδοση τὸν θέλει Ἀνάδοχο τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Πάντως σέ κάθε περίπτωσι, ὁ ἅγιος Διονύσιος ἐπηρεάστηκε ἀπὸ τὴν προσωπικότητα τοῦ Ὁσίου.

Ἡ μεγάλη δημοφιλία καὶ ἡ συναφὴς ἐνόχλησις τὸν ὥθοῦν νὰ φύγει στὴν Κεφαλονιά, ἀσκητεύοντας στὸ σπήλαιον τοῦ Ἀργοστολίου ἐπὶ πέντε χρόνια. Γιά περισσότερη προσευχητικὴ ἡσυχία ἀνεβαίνει στὰ Ὁμαλά, συναρμόζοντας τὶς σωματικὲς ἀναβάσεις μέ τὶς ψυχικὲς του ἀνατάσεις. Ἐδῶ τοῦ παραχωρεῖται ἐρημοκλήσι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ, μέ τὴν εὐλογία τοῦ οἰκείου

Ἐπισκόπου, ἰδρύει τό Μοναστήρι τῆς «Νέας Ἱερουσαλήμ». Εὐλαβῆς στόν Οἰκουμενικό Θρόνο, θέτει τή Μονή ὑπό τήν προστασία του. Σύντομα ἡ φήμη του ἐξαπλώνεται καί συρρέουν οἱ πιστοί γιά νά τόν ἀκούσουν καί νά ἀντλήσουν πνευματική ὠφέλεια.

Ὁ Ὅσιος ἀσκεῖται καί ἐμπνέει μέ τή ζωή καί τή διδαχή του, ἐκπαιδεύει Μοναχές καί στηρίζει πιστούς. Παρέδωσε στόν Θεό τήν ἀγία του ψυχή τήν 15η Αὐγούστου 1579.

Ὁ Ὅσιος, πού εἶχε ἐμπνεύσει σέ ὅλους ἀγιότητα, βρέθηκε ἄφθορος καί ἀνακηρύχτηκε ἀμέσως προστάτης τῆς Κεφαλληνίας καί σημεῖο ἀναφορᾶς τῶν πιστῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Εἶθε ὁ Ὅσιος Γεράσιμος νά πρεσβεύει στόν Οὐρανό γιά ὅλους μας.

+ Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος